

הדרך העולה אל המקדש והמדרון אל המדבר והאבדון:

הכיוון היחיד הוא לד'. האלטרנטיבה היא "לעזאזל"

ציבור המשתמטים משימור וקיום העם היהודי ומההגנה האמיתית על הארץ ע"י תורה שהיא המגנא ומצלא כי "אם בחוקותי תלכו - שתהיו עמלים בתורה - חרב לא תעבור בארצכם", צועקים "שוויון בנטל", כשאין שום שיוויון בנטל ההגנה האמיתית על קיום העם היהודי. הם שואלים במה גם אנחנו - בני עולם התורה - תורמים, והתשובה היא ש"רק אנחנו תורמים", כי הקיום היהודי הוא על טבעי, בכוח התורה, וכן, אחד ועוד אחד יכול להיות שלוש!

ישראל פרידמן

עוד מעט יום הכיפורים, נותרה עדיין הזדמנות לתיקון. על דעת המקום ועל דעת הקהל, אנו מתירים להתפלל עם העבריינים.

תהום גדולה רובצת בין הציבור החרדי הנאמן לדבר ד' והחרד לדברו, לבין הציבור שלא זכה. רשעי ישראל הנוכחיים כבר אינם מומרי ה"לתיאבון". הם אפילו לא "מומרים להכעיס". לדאבונו, אנחנו ניצבים על נדבך נמוך בהרבה בסולמה של ירידת הדורות, או ליתר דיוק צניחתם. הדור החדש של המומרים, אינם מסתפקים בהתנתקות מצינור החמצן של העם. מומרים אלה רוצים לנתק את אלה שכן מחוברים, מהאינפוזיה. לנתק בני ישיבה מהגמרא והסטנדר, זה כמו לנתק מונשם מבלון החמצן שלו! זה גם לנתק את העם כולו הנתון לסכנות מכל עבר, מיכולות ההישרדות שלו, ולפוצץ את ארסנל הנשק שלו.

התקשורת הזידאנוביסטית המגוייסת למען המיעוט שמפעיל את הטרור המשפטי הליברלי, איננה חדלה לעסוק בלומדי התורה והשמצתם, בהיקפים שלא ידענו עד כה. באתרי החדשות הכללים עורכים מסעות הכפשה ונאצה בנסיון להפעיל לחצים מלאכותיים ולהלך אימים על הדרג הפוליטי בסוגית הגיוס. זורזירי המקלדת ועורבי התקשורת המשודרת שרובם שרתו בצבא ליד המיקרופונים והמקלדות, מקיאים את מררתם תחת כל מיקרופון רענן, וגם מי שמבין את העיוות חושש לעורו ומפחד להביע את דעתו האחרת מול הטרור הליברלי, כי זה לא פופולרי לאוזניו של הפרוגרס הישראלי, רב המסכות והמלבושים.

המציאות הקשה שבני הישיבות שמחזיקים את עמודי העולם לבל ימוטו מצויים בחשש לדפיקה בדלת של סוכני החרש של המשטרה הצבאית, אחרי שמסדר הגלימות השחורות של המערכת המשפטית הפך אותם לעבריינים פלייליים, מסכן את מדינת ישראל. זו הטרגדיה האמיתית של העת החדשה! זו חבלה בביטחון ישראל, בימים שהוא כל כך זקוק לה! העובדה שיש משפחות שחוששות מדפיקה בדלת מסוג אחר, היא אכן איומה ונוראה, אבל מי ששומר שזה לא יקרה אלה לומדי התורה. מי שממריא את המטוסים, מי שמשנע את שרשראות הטנקים, מי שמסיט את ירי החמאס, מי שמדייק את הפגיעות, מי שמצליח את המבצעים החשאים, זה לא כוחי ועוצם ידי אלא רק אם בחוקותי תלכו - שתהיו עמלים בתורה.

הלנים בתוך העמק בזמן המלחמה, מאפשרים לשר צבא ד' לנהל את המלחמה - "עתה באתי". בכך הם שומרים על הלוחמים, כפי שכתב בעל הטורים: "אם יהיה ת"ח בין מ' אלף אין צריכים לא רומח ולא מגן, כי ת"ח מגן עליהם מאויביהם". זה לא רק בגלל תגבור שעות הלמוד, אלא בגלל שבני התורה משקעים ומלינים את עצמם בעומק העיון. שם, בין דפי הגמרא, בין קושיית הריטב"א לתרוץ הרשב"א, בין קושיית ברזל של רבי עקיבא אייגר לצווי דינים של רבי חיים, נמצא ארסנל הנשק של העם היהודי. צלילה לעומקה של תורה, לינה בתוך העמק - עומקה של הלכה, הינם כלי הנשק לירוט גופים מתכתיים, חיסול מחבלים, הפלת מבנים, כיבוש יעדים, הפלת משטרים וחיסול מתקנים גרעיניים ומנהיגים ועמים וחורשי רע:

"ועתה אם שמוע תשמעו בקולי". כותב מרן הנצי"ב צוק"ל (העמק דבר, שמות יט ה'): "מעתה ואילך אם שמוע תשמעו בקולי היינו תלמוד תורה להבין ולדייק בדברי (לימוד בעיון), כמש"כ כ"פ דמשמעות בקולו הוא דיוק, להתבונן, ובא זה התנאי נגד מה שדיבר בהקדמה 'אשר עשיתי למצרים'. ואז היה זה בחינם בלי גמול. ומעתה תלוי אם תשמעו בקולי - אז אלחום מלחמותיכם, כידוע דתלמוד

תורה הוא חרבם של ישראל". זו אמונתנו המוצקה, ולא נחיה על פי אמונתם וכפייתם של אחרים ! בענין הזה אין שוויון בנטל, ואנחנו צריכים להשאר בעמדות המגן גם בשבילים.

שנים ארוכות התנהלה כך התגוששות על הדרך. אבל האמת והבעיה היא שהיום כבר אין עם מי לנהל שיח, על הכביש אין כבר שתי עגלות. אין עגלה מלאה ועגלה ריקה. העגלה הריקה, כבר מזמן מתגלגלת במחסן הגרוטאות של ההיסטוריה, מפורקת ומפוררת. אין שתי תרבויות. יש רק תרבות אחת של העם היהודי: "תרבות" סיני. אין עגלה ריקה, כי העגלה השנייה גם היא מלאה: ברפש! בשנאה! עגלוניה רעולי המבט דוהרים אל המדרון. מי שתולש את עצמו מהאילן עמוק השורש, ישיל את עליו באיטיות, אך בכטחה. רק עמוקי השורש עומדים לעד. לכן אנחנו בטוחים שחיי המדף שלהם קצרים, והתפילה "והזדים מהרה תעקר" שקיבלה בשנה האחרונה כוונות נוספות בפיהם של זקני עמך, תפעל את פעולתה. גם בתוך מטר הקשיים והגזירות, אנחנו אופטימיים. התפילות: "אבינו מלכנו, סתום פיות משטינינו ומקטרגינו, אבינו מלכנו בטל מעלינו כל גזירות קשות", תבקענה וקיעים. הקב"ה יפתח לנו שער בעת נעילת שער, בטרם יפנה יום. היתה כתיבה טובה ועכשיו גמר חתימה טובה.

"ההולכים בדרך לעזאזל, העומדים בראש הצוק הנטוי מעל לתהום, מביטים 'מגבוה' על ההולכים בדרך ד' ומלעיגים עליהם. הצועד בדרך לעזאזל עולה למרומי צוק ההנאות הגשמיות, ומשם הוא מסתכל בגאווה על חברו ה'מסכן' המוסר את חלבו... הוא אינו רואה את המורד התלול מאחוריו, כי גבו מופנה אליו. אך הנה הוא נדחף אחורנית ולא היה מגיע לחצי ההר עד שנעשה אברים אברים"

אבל מה קרה פתאום בשנה האחרונה? איך השנאה התפרצה בכאלה טמפרטורות ומצאה לעצמה הד בליבם של ישראלים כה רבים? בראש ובראשונה אלמנט רגשי: המלחמה. אבל ניתוח מעמיק יחשוף כי במיתחם המזרח תיכוני הקרוי מדינת ישראל, כולם חרדים. מצידו האמיתי של המיתרס, ניצבים החרדים לדבר ד'. בצידו של המאידך גיסא, מסתופפים החרדים מהצל של עצמם. המושג "חילוני חרד", קיבל ביטוי עוצמתי. הביטוי הפומבי לשאיפות הרוחניות של עם ישראל, טרד את מנוחתם של אבירי הנאורות המדומה. המגמה המתחזקת של הצמא לחיים יהודיים שאנו רואים בקרב הדור הצעיר, שהואצה בגלל כישלון אליל כוחי ועוצם ידי באסון שמחת תורה, רשמה התעוררות רוחנית רחבת היקף וזו עירערה את שלוותם.

גם ההצלחות הצבאיות המפוארות בתקופה האחרונה, הבלתי הגיוניות מבחינה סטטיסטית, רק סכלים לא מבינים שזו יד ד'. ככל שאתה יודע יותר כמה יתכנון, דיוק ותיאום ובעיקר תזמון "על השניה" נדרשים כדי לחורר את הבונקר של נסראללה

למשל, אתה מבין שזו אצבע א־לוקים. הם יודעים היטב שהמון העם הוא מסורתי, קורא את המפה והצמא לדבר ד' רק מתגבר. זה כואב להם, כי קוביית הלגו הרעיונית שלהם על "כאחד העמים בית ישראל", קרסה ונחשפה ברפיסותה. שנים ארוכות של חלום, הפכו להם לרגע של יקיצה מכאיבה. המים הרבים של הכפירה, לא הצליחו לייצר תחליף למעיינות הנצח. הניצוץ היהודי, גם בקרבו של ההמון שנעקר ביד גסה משורשיו, לא כבה ולא יכבה. ברגע האמת, גם מים מעופשים של שנאת חרדים לא מרוסנת ונהרות של כפירה מצד המתבוללים החדשים, לא יוכלו לכבות את הגחלת.

לכן אבירי ההתבוללות החלו לעשות חשבונות של כמויות - "פן ירבה" במקום לעשות חשבונות נפש. הם החליטו שלוקחים להם את המדינה שהם החליטו שהיא שלהם, של "האדם הסביר" של "הציבור הנאור" - כהגדרותיו של השופט בדימוס אהרן ברק, ונושאי דגל מורשתו שמאפשרים דיקטטורה שיפור טית, השליטו את הרשות השופטת על הרשות המחוקקת והמבצעת.

מכאן דרכי הפעולה היו ברורים. גילויים של "הבה נתחכמה לו", לבשו מלבושים של זדון, של הרעבת ילדים, כפיית גיוס על לומדים, נסיונות התערבות במערכות החינוך בנסיון להחליף את גלגלי ההיסטוריה בגלגל תותב. אבל הם אינם מבינים, שלהיסטוריה אין הילוך אחורי ורכב היהדות ימשיך בדרכו, כי נצח ישראל לא ישקר. טרמפיסטים, יורדים באיזושהי תחנה בדרכה של ההיסטוריה. לעולם לא יגיעו לתחנה סופית.

הם לא הפנימו שאין שני עמים! יש רק עם אחד. אין קרע בעם. יש רק קרע באדם. כולנו יהודים, גם הרוב החילוני הוא מסורתי והמונים מ"עמי הארצות" יוצאים מישראליותם ומתיהד־ים, ולכן אנו מתירים להתפלל עם העבריינים. כולנו התייצבנו על אותם אדני זינוק. התגוששות בין בני אור לבני חושך היא בין אנשים שמנסים ליצור כאן ארץ גזירות, אך בעצמם הולכים ל"ארץ גזרה" - כמו אותם שני שעירים של יום הכיפורים. "ומאת עדת בני ישראל יקח שני שעירי עיזים לחטאת..." שניהם, יצאו מאותו עדר. בנקודת הפתיחה, מסביר הגרש"ר הירש (מעגלי השנה ח"א, עמ' קיח), הם נראים דומים במראם. שניהם עומדים בפתח המקדש ופניהם כלפי ההיכל וקודש הקודשים. "שניהם שוים במראה, בקומה וכדמים ובלקחתם כאחד" (יומא לז). שניהם שוים בכל. בכל זאת, גורלם שונה. גורל אחד לד' וגורל אחד לעזאזל! גורל האחד - לד', גורל השני לעזאזל! בפני האדם או הציבור, ניתנת ברירה. כל אחד בוחר לעצמו את דרכו. כאן, ניתן ביטוי לדרך הבחירה החופשית. האדם בוחר אם לקדש את עצמו לד', או להשתלח לעזאזל! אנחנו בחרנו, גם הם:

"ההולכים בדרך לעזאזל, העומדים בראש הצוק הנטוי מעל לתהום, מביטים 'מגבוה' על ההולכים בדרך ד' ומלעיגים עליהם, שדרכם היא דרך של ניוון, ויתור ושעבוד. הדרך לעזאזל נראית לכאורה כדרך של 'פקחות יתרה', אך למעשה היא דרך האיוולת והטרוף. דומה שהיא דרך 'החיים'. אבל היא מוליכה אל המוות. דומה שהיא סוגה בשושנים של חרות, הנאות גשמיות, אושר אזרחי וחדוות חיים. אך לאמתו של דבר היא יוצאת מן המקדש ומובילה אל המדבר, אל האבדון. ככל שדרך החיים מתרחקת מן המקדש, כך דומה שהיא יותר 'חופשית' ויותר 'נאורה'. הצועד בה עולה למרומי צוק ההנאות הגשמיות, ומשם הוא מסתכל בגאווה על חברו ה'מסכן' המוסר את חלבו... הוא אינו רואה את המורד התלול מאחוריו, כי גבו מופנה אליו. אך הנה הוא נדחף אחורנית והוא מתגלגל ויורד, ולא היה מגיע לחצי ההר עד שנעשה אברים אברים..." (הגרש"ר הירש (שם).

בעמוד זה יש דברים הטעונים גניזה

^[1] 64 יום שני ד' בתשרי תשפ"ו יתד נאמן

המציאות הקשה שבני הישיבות שמחזיקים את עמודי העולם לבל ימוטו מצויים בחשש לדפיקה בדלת של סוכני החרש של המשטרה הצבאית, אחרי שמסדר הגלימות השחורות של המערכת המשפטית הפך אותם לעבריינים פליליים, מסכן את מדינת ישראל. זו הטרגדיה האמיתית של העת החדשה! זו חבלה בביטחון ישראל, בימים שהוא כל כך זקוק לה! העובדה שיש משפחות שחוששות מדפיקה בדלת מסוג אחר, היא אכן איומה ונוראה, אבל מי ששומר שזה לא יקרה אלה לומדי התורה. מי שממריא את המטוסים, מי שמשנע את שרשראות הטנקים, מי שמסיט את ירי החמאס, מי שמדייק את הפגיעות, מי שמצליח את המבצעים החשאים, זה לא כוחי ועוצם ידי אלא רק אם בחוקתי תלכו שתהיו עמלים בתורה

אברים, כי קיומו של עם ישראל איננו טבעי ואחד ועוד אחד יכול כאמור להיות שלוש! הכיוון היחיד שמורים תמרוני ההיסטוריה, הוא לד'. האלטרנטיבה, כך הוכיחו נסיון העבר ומציאות ההווה, היא "לעזאזל", לשם יגיעו בסופו של תהליך ואנו מלווים אותם בתפילת "שובו", ואם לאו, חלילה, בהצלחה בדרכם על פני המדרון לעזאזל. קולו של יום הכיפורים שבפתח מותיר את הדלת פתוחה, לפחות כפתחו של מחט - וממתינה להיפתח כפתחו של אולם. זה הזמן, כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם. יוהכ"פ מתקרב, הגיע רגע המבחן. תרבות ה"לד" מול תרבות ה"לעזאזל". להיות או לא להיות! זמן קצר לפני החתימה, חומר למחשבה גם עבור הנחשלים בקצה המחנה שנרתעים מנימוקים רגשיים ודמגוגיה ששייכת למחלקת הפסיכולוגיה במקום למחלקת ה"פילוסופיה", ולא מבינים שעם דעות אפשר לנהל דיון, לא עם רגשות, כאובים ככל שיהיו. קחו עמכם דברים. שובו אל ד'... נותר עוד זמן, יש קונה עולמו בשעה אחת.

הציבור החרדי מחד גיסא, ומאידך גיסא הפרוגרס הישראלי - רוחו הרעה ומפלגות הלוויין שלו שמשולבות זרוע עם לובשי הגלימות השחורות מהערכאות שהשתלטו באמצעות היועמ"שית על המדינה, על הרשות המחוקקת והרשות המבצעת, מתייצבים במקומם של שני שעירי יום הכיפורים. ההולכים בדרך לעזאזל, העומדים בראש הצוק הנטוי מעל לתהום, מתנשאים ומביטים "מגבוה" על ההולכים בדרך ד' ומלעיגים עליהם, שדרכם היא דרך של ניוון, ויתור ושעבוד, ואפילו ניצול כביכול. הם בטוחים שהם יכולים "לגאול" את הציבור החרדי מ"בורותו", לכולל אותו במדמנת "נאורותם", לשנות אותו באמצעות כפייה וזדונית וחסרת סיכוי ובאמצעות משת"פים משולי המחנה בבית.

ציבור המשתמטים משימור וקיום העם היהודי ומההגנה האמיתית על הארץ ע"י תורה שהיא המגנא ומצלא, כי "אם בחוקתי תלכו - שתהיו עמלים בתורה - חרב לא תעבור בארצכם", צועקים "שוויון בנטל", כשאין שום שוויון בנטל ההגנה האמיתית על קיום העם היהודי. הם שואלים במה גם אנחנו - בני עולם התורה - תורמים, והתשובה היא ש"רק אנחנו תורמים", כי הקיום היהודי הוא על טבעי, בכוח התורה, וכן, אחד ועוד אחד יכול להיות שלוש! אנחנו שומרים עליהם! אנחנו מגינים עליהם! בזכותנו הם כאן! הדרך שלהם לעזאזל שנעטפת בצלופן מרשרש של נימוקים משפטיים או צבאיים, נראית בעיניהם כדרך של "פקחות יתרה", אינטליגנציה ונאורות, אך למעשה היא דרך האיוולת והטיטורף, כהגדרת הגרש"ר צוק"ל. זוהי הכנסת ראש מרצון לתוך גליוטנית דברי הימים. דומה בעיניהם שעכירותו של קטרקט רוחני מכסה אותם, שזו היא דרך "החיים", אבל הדרך המסוכנת מוליכה אל המוות והחידלון. מבעד למבטם שתבלול מכסה אותו נדמה שהדרך סוגה בשושנים של חירות, צדק, אושר ואורחי וחדוות חיים, אך לאמיתו של דבר היא יוצאת מן המקדש ומובילה אל המדבר, אל האבדון.

ככל שהם מעפילים גבוה יותר למרומי מגדל השן - ולא "שן בינה", הם מסתכלים משם ביהירות על עולם התורה ה"מסכן" בעיניהם שמוסר את חלבו, אך הם אינם רואים את המורד התלול מאחוריהם, כי גבם מופנה אליו. הם לא מעכלים שהם מסכנים את עצמם ואת העם כולו, פיזית ורוחנית, כי רק סיעתא דשמיא ויד השם הם הכוח לעשות חיל, ותורה מגנא ומצלא. הם מסרבים להפנים שאם ימשיכו בדרך הזו, ימצאו את עצמם בתחתית הצוק, אברים